

200704646/1.

Datum uitspraak: 30 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31072 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 6 juni 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 november 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 31 mei 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 juni 2007, verzonden op 7 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 juli 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

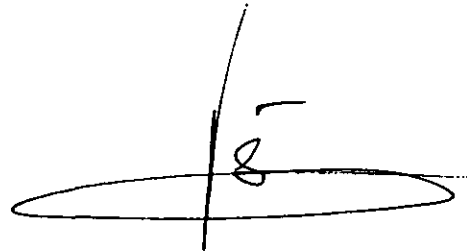
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 augustus 2007

284-473.

Verzonden: 30 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center. The vertical line has a small loop at the top and a small horizontal tick mark on the right side.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 06 / 31072 MVV

UITSpraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

, eiseres,

en

de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder.

Datum bestreden besluit: 31 mei 2006.

Kenmerk: 9108.01.0216.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 28 april 2007.

I. PROCESVERLOOP

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiseres ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 14 november 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiseres om een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv).

Tegen het besluit van 31 mei 2006 is namens eiseres op 26 juni 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Aanvulling van de gronden waarop het beroep berust heeft plaatsgevonden bij brief van 25 juli 2006.

Bij brief van 8 november 2006 heeft de gemachtigde van eiseres nadere stukken ingezonden.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 26 april 2007, alwaar eiseres is verschenen bij gemachtigde mr. C.L.J.M. Wilhelmus, advocaat te Sittard. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. P. van Zijl, ambtenaar ten departemente. Tevens was aanwezig de heer Mohammad Nazimuddin Ahmed.

II. OVERWEGINGEN

Eiseres heeft op 28 juni 2005 bij de Nederlandse vertegenwoordiging te _____ een aanvraag ingediend tot afgifte van een mvv met als doel verblijf bij partner (hierna: referent).

Op 14 november 2005 heeft verweerder afwijzend op deze aanvraag beslist, omdat referent niet beschikt over duurzame en zelfstandige middelen van bestaan. Verweerder heeft in het bestreden besluit dit standpunt gehandhaafd. Thans is verweerder van oordeel dat referent nog immer niet beschikt over zelfstandige en duurzame middelen van bestaan. Bovendien leidt de weigering eiseres hier te lande verblijf toe te staan niet tot schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

ATT: MR. KING
VAN. NAZIM

0648969090

Reg.nr. AWB 06 / 31072 MVV

pagina 2 van 5

Namens eiseres is in beroep aangevoerd dat het bestreden besluit in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts heeft verweerder in redelijkheid niet tot het onderhavige besluit kunnen komen. Hiertoe wordt het volgende aangevoerd.

Gelet op de bijzondere individuele omstandigheden had verweerder, in afwijking van het beleid, over dienen te gaan tot verlening van de mvv. Verweerder gaat ten onrechte voorbij aan artikel 3.13, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Nu verweerder daarover niets in het bestreden besluit heeft opgenomen, berust het besluit niet op een deugdelijke motivering en komt het reeds daarom voor vernietiging in aanmerking. Voorts is het onredelijk dat er geen mogelijkheid bestaat om vrijgesteld te worden van het middelenvereiste. Referent beschikt wel degelijk over voldoende middelen van bestaan, zoals ook blijkt uit een nader toegezonden winst- en verliesrekening van januari tot en met september 2008. De beleidsregel dat een zelfstandige duurzaam en zelfstandig over voldoende middelen van bestaan dient te beschikken is zowel onredelijk als niet inzichtelijk te achten. Uitgegaan dient te worden van de volledige winst zonder aftrek van 20%. Overigens wanneer men uitgaat van gezinshereniging, en niet van gezinsvorming, wordt wel degelijk aan het middelenvereiste voldaan. In dit kader wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, onder c van de EU-richtlijn voor gezinshereniging. Er bestaat dan ook geen marge voor verweerder om deze norm met 20% te verhogen tot de thans geldende norm van 120% bij gezinsvorming. Daarnaast blijft verweerder in gebreke gemotiveerd in te gaan op het gestelde dat de kinderbijdrage ook voor een deel in de kosten van het levensonderhoud voorziet. Ten slotte is het niet verlenen van een mvv in strijd met artikel 8 EVRM.

De rechtbank overweegt als volgt.

Voor verblijf hier te lande van langer dan drie maanden heeft een vreemdeling een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Ingevolge artikel 16, eerste lid, van die wet, gelezen in samenhang met artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000, wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder meer afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Met het oog hierop pleegt een aanvraag om verlening van een mvv te worden getoetst aan dezelfde criteria, als die welke gelden voor de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning. Behoudens indien internationale verplichtingen daartoe roepen, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ingevolge voormelde bepaling slechts ingewilligd, indien met de aanwezigheid van de vreemdeling hier te lande een wezenlijk Nederlands belang is gemidd of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe roepen.

Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de bepaling van gezinsvorming met referent, in verband waarmee door eiseres een mvv is gevraagd, wordt verleend, indien zij en referent een duurzame en exclusieve relatie onderhouden als bedoeld in artikel 3.14 van het Vb 2000 en indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.18 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden.

Het geschil splitst zich toe op de vraag of aannemelijk is dat referent duurzaam en zelfstandig beschikt over voldoende middelen van bestaan als bedoeld in artikel 3.22 van het Vb 2000 en of de volgering aan eiseres een mvv te verlenen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Door eiseres is gesteld dat feitelijk wordt voldaan aan voornoemd middelenvereiste, doch in de gegeven omstandigheden van het geval is het volgens eiseres onredelijk, en bovendien niet inzichtelijk, waarom door verweerder wordt vastgehouden aan (restrictiever) beleid.

Ingevolge artikel 3.22, tweede lid, van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning ingeval van gezinsvorming verleend indien de hoofdpersoon (of referent) duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan 120% van het minimumloon. Dit artikel is een uitwerking van artikel 7, eerste lid, onder c van de EU-richtlijn voor

Reg.nr: AWB 06 / 31072 MVV

pagina 3 van 5

gezinshereniging. Blijkens paragraaf B1/4.3.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000) impliceert deze inkomensnorm niet dat de hoogte van de bijstandsuitkering ontoereikend is voor het gewone levensonderhoud, maar stelt veilig dat in individuele gevallen is uitgesloten dat een beroep wordt gedaan op andere uit de algemene middelen gefinancierde inkomensafhankelijke regelingen. Een inkomen ter hoogte van de bijstandsnorm waarborgt namelijk niet dat de betrokkenen geen beroep doen of kunnen doen op, uit algemene middelen gefinancierde, inkomensafhankelijke regelingen.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder op grond van artikel 7, eerste lid, onder c van de EU-richtlijn voor gezinshereniging geen marge zou hebben om de inkomensnorm van 120% te stellen. Eiseres heeft haar stelling ter zake op geen enkele wijze onderbouwd.

Voorts stelt de rechtbank vast dat ten aanzien van inkomsten uit arbeid als zelfstandige in onderdeel B1/4.3.4 van de Vc 2000 onder meer is neergelegd dat het netto-jaarinkomen van de zelfstandige wordt berekend door de winst te verminderen met 20%. Met deze forfaitaire vermindering van 20% is aansluiting gezocht bij de bijstandsnorm. Dit percentage komt ook overeen met de belasting en volksverzekeringspremies die worden afgedragen voor bijstandsgerechtigden jonger dan 65 jaar en is per 1 januari 2002 bij ministeriële regeling van 11 december 2001 vastgesteld op 20%.

De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk. Hetgeen namens eiseres daaromtrent is beoogd kan de rechtbank niet tot een ander oordeel leiden.

In onderdeel B1/4.3.1 van de Vc 2000 is neergelegd dat kinderbijslag niet als bestanddeel van de middelen van bestaan wordt aangemerkt. De rechtbank acht ook dit onderdeel van het beleid niet kennelijk onredelijk. Derhalve heeft verweerder terecht deze inkomsten van eiser niet als middelen van bestaan aangemerkt.

Het vorenstaande leidt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat in casu niet wordt voldaan aan het middelenvereiste. De door eiseres overgelegde financiële gegevens over het jaar 2006 kunnen, gelet op de ex tunc toetsing, hier niet (meer) aan afdoen.

Voor zover eiseres heeft beoogd een beroep te doen op artikel 4:84 van de Awb, overweegt de rechtbank dat niet gezegd kan worden dat sprake is van dermate bijzondere omstandigheden, dat dit verweerder hadden moeten nopen af te wijken van zijn beleid.

De rechtbank overweegt voorts als volgt.

Ingevolge artikel 3.13, eerste lid, van het Vb 2000 wordt, voor zover hier van belang, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming, verleend aan het gezinslid van de hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 het Vb 2000 genoemde voorwaarden.

Ingevolge artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000, kan de in het eerste lid bedoelde verblijfsvergunning worden verleend. Deze laatste bevoegdheid van verweerder impliceert een zekere beoordelingsvrijheid, zodat de rechtbank gehouden is de aanwending van deze bevoegdheid terughoudend te toetsen.

De rechtbank kan eiseres niet volgen in haar stelling dat verweerder ten onrechte voorbij is gegaan aan artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 nu in de beschikking van 31 mei 2006 daaromtrent geen bepaling is opgenomen. De enkele omstandigheid dat dit artikel niet wordt genoemd door verweerder, kan naar het oordeel van de rechtbank niet leiden tot de conclusie dat verweerder niet alle in dat kader genoemde omstandigheden zoals door referent en eiseres naar voren zijn gebracht, heeft meegenomen in zijn beslissing. Immers, in de bestreden beschikking staat op pagina 4 vanaf 'In bezwaar...' onder meer vermeld dat door eiseres is gewezen op het feit dat eiseres en referent reeds meer dan drie en een half

Reg.nr: AWB 06 / 31072 MVV

pagina 4 van 5

jaar zijn gehuwd en al sedert 2002 trachten een mvv te verkrijgen. Bovendien wordt vervolgens verwezen naar de omstandigheid dat referent in Nederland een zoon heeft. Aangenomen mag worden dat verweerder deze door eiseres en referent naar voren gebrachte omstandigheden heeft meegenomen in zijn beschikking, hetgeen blijkt uit de zin die halverwege pagina 4 is opgenomen en begint met 'Wat hier ook van zij, ...'. In ditzelfde kader overweegt de rechtbank, overigens geheel ten overvloede, dat referent op 28 april 2006 is gehoord.

Met betrekking tot hetgeen is aangevoerd terzake artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank tenslotte als volgt.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover hier van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechtbank stelt vast dat niet in geding is dat er in casu sprake is van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Van inmenging in dit familie- of gezinsleven is naar het oordeel van de rechtbank evenwel geen sprake. De weigering eiseres verblijf hier te lande toe te staan strekt er immers niet toe haar een verblijfstitel te ontnemen die haar tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier in Nederland in staat stelde. Hiertoe wordt verwezen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 juli 2006 (JV 2006, 328). Eiseres had immers geen rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, onder a tot en met e, van de Vw 2000 toen zij het gezinsleven aanging.

Nu er geen sprake is van inmenging, dient de vraag te worden beantwoord of het recht op familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting met zich brengt om eiseres verblijf in Nederland toe te staan.

Bij de beoordeling daarvan dient blijkens jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, verwezen wordt naar de uitspraak van het Hof van 18 maart 2003, gepubliceerd in JV 2003/203, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het algemeen belang. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat "a certain margin of appreciation" toe.

De rechtbank is niet gebleken dat in het onderhavige geval sprake is van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden dat uit het recht op respect voor het familie- of gezinsleven van eiseres voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. Niet is kunnen blijken van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Daarbij betreft de rechtbank dat eiseres en referent in Bangladesh een huwelijk zijn aangegaan terwijl eiseres niet over een verblijfsrecht in Nederland beschikte. Eiseres en referent dragen zelf de verantwoordelijkheid voor genoemd handelen, hetgeen eveneens geldt voor de omstandigheid dat referent reeds gezinsleven in Nederland onderhield met zijn zoon op het moment dat hij het gezinsleven met eiseres aanging.

Tenslotte is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit niet is genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. De rechtbank acht het bestreden besluit bovendien deugdelijk gemotiveerd.

Het voorgaande leidt ertoe dat het beroep ongegrond is.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

Reg.nr: AWB 06 / 31072 MvV

pagina 5 van 5

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M. Hillen als rechter in tegenwoordigheid van mr. J.P.H. Welle als griffier en uitgesproken in het openbaar op

06 JUN 2007

w.g. J. Welle

w.g. M. Hillen

Voor aansluitend afschrift:
De wnd. griffier

Verzonden op: 07 JUN 2007

~~Berijven kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 18113, 2500 SC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolgs artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 8:5 van de Awc is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 8:8 van de Awc is niet van toepassing.~~

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awc de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

I

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

Geen toevoeging verleend door de Raad voor
Rechtsbijstand

Hoger beroepschrift

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Vreemdelingenkamer

Inzake:

Appellante

Drs. F.W. King, gemachtigde

Contra:

Staatssecretaris van Justitie (voorheen: Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie)

verweerder

Geeft eerbiedig te kennen:

referent en echtgenoot van
appellante, wonenden te Bangladesh, te dezer zake
woonplaats kiezende te (2316 XE) Leiden aan de Schipholweg 68c,
op het kantoor van de rechtskundig adviseur Drs. F.W. King, die

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
05 JUL 2007	
ZAAKNR.	✓ 2
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

2475-A

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

door referent ten behoeve van appellante bepaaldelijk is gemachtigd en in verband daarmee dit hoger beroepschrift ondertekent en indient.

1. Achtergronden

- 1.1 Appellante is geboren op _____ en bezit de Bengaalse nationaliteit.
- 1.2 Appellante komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 6 juni 2007, welke uitspraak op 7 juni 2007 is verzonden (AWB 06/31072).

Een kopie van de bestreden uitspraak is aan het hoger beroepschrift gehecht.

- 1.3 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante, gericht tegen het besluit van 14 november 2005 ongegrond verklaard.
- 1.4 In het navolgende zullen de grieven worden aangevoerd.

2. De grieven

Grief 1

- 2.1 De eerste grief richt zich tegen de rechtsoverweging van voornoemde uitspraak (AWB 06/31072 waarin de rechtbank ten onrechte het volgende overweegt:

"De rechtbank is niet gebleken dat in het onderhavige geval sprake is van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden dat uit het recht op respect voor het gezinsleven en familielevens van eiseres voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan (...).

Toelichting op grief I

- 3.2. Appellante kan de rechtbank niet volgen in haar cordeel terzake, daar in de wet noch in het beleid een rechtvaardiging is te vinden voor de overweging die recht doet aan het beginsel van fair-balance. Juist nu er sprake is van inmenging in het gezinsleven, welke inmenging niet gerechtvaardigd is te achten, had de rechtbank op grond van positieve verplichting, niet mogen oordelen dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet is geschonden. Een en ander klemt te meer, daar voldoende is aangetoond dat de echtgenoot van appellante hier te lande een onderneming

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

bedrijft, uit welke onderneming hij inkomsten genereert, naar aanleiding waarvan het niet onaannemelijk is dat appellante niet ten laste zal vallen van de openbare kas. Daarnaast zij vermeldt dat appellante afhankelijk is van de afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf om hier te lande het gezinsleven uit te oefenen.

3.0 Conclusie

Appellante concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en gegrond verklaring van de bij de rechtbank ingestelde beroep van 26 juni 2006.

Leiden, 5-7-2007

Namens appellante,

F.W. King,
Bepaaldelijk gemachtigde

